

Altforsterhof Roel en zijn Kooiker Hulphondjes Introductie van een medelevende tegendraadse Kooiker-kruisvaarder

Door Karen L. Dean

Foto's aangeleverd door R. Steenhuis

Roel Steenhuis, online bekend als Altforsterhof Roel, is toegewijd aan het fokken van buitengewoon rustige, zachte, sociale Kooikerhondjes en het opleiden van gekwalificeerde puppy's tot gespecialiseerde hulphonden, oftewel Kooiker Hulphondjes. Als volwassen honden bieden deze goed opgeleide Kooikers deskundige hulp aan gehandicapte, rolstoelgebonden en emotioneel gehandicapte kinderen, en aan sommige volwassenen die de diensten van zo'n hond nodig hebben. Veel van zijn honden zijn gespecialiseerd in het geven van emotionele steun aan individuen en gezinnen in tijden van grote crisis, en anderen helpen kinderen op het autismespectrum bij het ontwikkelen van sociale vaardigheden. Omdat Roel Kooikers fokt op temperament en tot op zekere hoogte fysieke kracht, fokt hij niet volgens de normen van de showring, noch volgt hij de strenge eisen van de Nederlandse Kooiker Club (VHNK). Als een buitenbeentje fokker aan de rand van de sterk gereguleerde Nederlandse Kooikerhondje-wereld, kampt Roel met jarenlange kritiek en controverses van mensen die de conventionele wijsheid

accepteren dat Kooikers te klein, te licht van gewicht, nerveus en verlegen zijn om effectief als assistent te functioneren. honden.

Roel zet zich in voor zijn zelfbenoemde missie om liefde te verspreiden via de grootste bron van liefde, het Kooikerhondje. Hij negeert de kritiek van de nee-zeggers: "Mijn houding in de wereld van Kooikerhondjes is vooral om op mijn eigen kompas te varen en met liefde te reageren op roddelen en roddelen. Ik geloof in de kracht van de liefde van een hond, om meer dan alleen sociale redenen. "

Voor zover Roel zich heeft toegelegd op het selectief fokken van Kooikers voor een bepaald doel, lijkt het erop dat hij een eigentijdse positie bekleedt in de lijn van Nederlandse boeren die hun honden fokten en trinden om specifieke taken in een eendenkooi uit te voeren. Net zoals het werk van een Kooikerhondje in het eendenkooi profiteert van het vermogen van de hond om eenden aan te trekken en te lokken terwijl hij de signalen van de aanvalsmen volgt, zo vertrouwt het werk van een Kooiker Hulphondje op de krachtige focus van de hond op zijn baas, en zijn gretigheid om de baas te plezieren. .

Van de loyale en liefdevolle aard van de Kooiker dringt Roel erop aan: "Gebruik het! Maak van je hond een gelukkige hond. Operante conditionering

is de basis. Beloon zijn positieve gedrag. Je ziet dat de hond positieve aandacht geniet. "

Roel's liefde voor Kooikers begon toen hij nog een kind was. Zijn eerste hond was een kruising Kooiker en zijn ouders hadden een Kooiker. Hij fokt al sinds 1976 honden en zegt dat hij veel heeft geleerd van zijn Kooikers - de onvoorwaardelijkheid, hun loyaliteit aan de baas, hun vergeving en hun wil om te behagen. Vanaf de vroegste dagen van Kennel Den Altforsterhof heeft Roel selectief gefokt voor honden die iets groter zijn dan de Kooikerhondje showstandaard, en die een stabiel, vriendelijk karakter hebben. Roel had de honden van Kennel het Wilgenbosch bewonderd vanwege deze eigenschappen, en toen de eigenaar van die kennel met pensioen ging, nam Roel zijn laatste Kooikerhondjes over, waarmee ze de basis vormden van het fokprogramma van Den Altforsterhof. Roel neemt zijn rol als belangrijke conservator van de Wilgenbosch-bloedlijnen duidelijk serieus.

Roel volgde de opleiding sociale agogiek aan de Universiteit van Praktijkonderwijs in Nijmegen, en doceerde aan de Faculteit Sociale Pedagogiek van de Universiteit van Praktijkonderwijs in Utrecht. Sociale agogiek is een specialiteit in de sociale wetenschappen die training in overheidsdiensten, gezondheidszorg en het aanleren van levensvaardigheden aan mensen

met lichamelijke of geestelijke handicaps.

Sinds Roel's pensionering als opvoeder heeft hij de lessen die hij van zijn Kooikers heeft geleerd en zijn professionele ervaringen geïntegreerd in het helpen omgaan met handicaps of grote crises. Roel's professionele leven had hem in contact gebracht met individuen en gezinnen die een handicap, lijden en verlies ervoeren. Hij zag de pijn die een gezin lijdt als een ouder of kind is overleden, en hij kwam tot het gevoel dat de liefde van een hond beter zou kunnen helpen genezen dan alles wat hij of een ander mens zou kunnen doen. Ontroerd ziet hij het geluk op de gezichten van bewoners van bejaardenhuizen en mensen met dementie wanneer ze bezoek krijgen van een team van vriendelijke Kooiker Hulphondjes of puppy's. Hij organiseert regelmatig bezoeken van Kooikers aan verzorgingstehuizen, revalidatiecentra en scholen. Hij organiseert regelmatig een "verwendag" voor een gezin dat te maken heeft met het op handen zijnde of recente overlijden van een geliefde, en brengt het gezin naar zijn huis voor een dag vol Kooiker-liefde, lekker eten en een speciale behandeling.

Roel merkt op dat Den Altforsterhof helemaal geen conventionele kennel is. Al zijn Kooikerhondjes wonen in zijn huis en worden grondig gesocialiseerd om samen te leven met andere honden en mensen, en om de stroom bezoekers

te begroeten. Gastvrijheid in dit huis is niet strikt menselijk. De Kooikers dragen ook hun steentje bij!

Roel spreekt van zijn liefde voor het organiseren van een verwendag voor een “. familie waar een moeder overlijdt en kinderen alleen achterblijven met de vader. In mijn beroep ben ik vaak direct, empathisch en confronterend. Ik praat gemakkelijk over de dood, een naderend afscheid. Maar waar ik kan, bied ik hulp aan. Nee, mijn honden helpen. We plaatsen een hond in een gezin en geven de kinderen verzorgingstaken. Of als de eigenaar van een hulphond overlijdt, kan de hond als troosthond bij de nabestaanden blijven. "

Roel beschrijft een recent exemplaar van een Hulphondje wiens missie veranderde: Peter, een 63-jarige man met een ernstige longziekte. was grotendeels afhankelijk van zijn vrouw. Roel heeft Kooiker Hulphondje Lobke beschikbaar gesteld voor Peter. Peter en zijn vrouw, Meta, tekenden een contract dat als Peter stierf, Lobke zou terugkeren naar Roel. Lobke bood Peter welkom gezelschap en hulp, en waarschuwde Meta als Peter haar hulp nodig had. Na maanden van verslechterende gezondheid stierf Peter. Meta, in diepe rouw, vroeg of ze Lobke mocht houden, en Roel stemde ermee in.

Roel vertelt: “Lobke woont nu bij Meta en ze vertelt

me hoeveel steun ze heeft van Lobke. Lobke werd een hulphond met een andere missie. Lobke doet wat wij mensen niet kunnen. Ze is er 24/7. Ze geeft Meta een doel om van te leven.

Kooikerhondjes praten niet als mensen, ze doen gewoon wat ze moeten doen: liefde en troost geven. Ze zorgen ook voor structuur, je gaat met ze wandelen, je geeft ze te eten, je hebt weer de verantwoordelijkheid voor je hond. "

Roel merkt op dat, na jaren lesgeven, "ik me steeds meer ging richten op het tonen van kansen aan mensen, ondanks hun handicap. Vooral kinderen in rolstoelen hebben mijn aandacht gehad. "

Hij wijst erop dat een Nederlands kind dat afhankelijk is van een rolstoel, vaak weinig steun krijgt uit hulpbronnen, aangezien van de ouders wordt verwacht dat zij voor het kind zorgen. Commerciële aanbieders van hulphonden in Nederland rekenen meer dan 45.000 euro voor een getrainde hond, wat betekent dat weinig kinderen of tieners - of hun ouders - de voordelen genieten van een fulltime hulphond die directe hulp kan bieden (bijv. dingen oppakken van de vloer, voorwerpen van een afstand ophalen, deuren en laden openen en sluiten, en meer) en hulp inroepen als het kind het nodig heeft.

Een van de doelen van Roel om vooruit te komen,

is om tegen weinig of geen kosten goed opgeleide Kooiker Hulphondjes te kunnen leveren aan kinderen in rolstoelen. Zijn werk van het opleiden en plaatsen van Hulphondjes wordt ondersteund door een groep van ongeveer 100 donateurs, en hij heeft tot nu toe talloze Hulphondjes geplaatst.

Roel beschrijft Silvi, die spinale spieratrofie (SMA) heeft, en Pandor: "Silvi is volledig afhankelijk van een rolstoel. Ze heeft al 5 jaar een hulphond genaamd Pandor. Pandor heeft 2 jaar training gehad. Hij is haar benen. Als Sylvi moet niezen, krijgt Pandor een zakdoekje. Als Sylvi valt, krijgt Pandor hulp. Als Sylvi pijn heeft, is Pandor er om haar te troosten. Onvoorwaardelijke liefde, dat is Pandor. "

Sylvi en Pandor hebben andere kinderen en hun ouders laten zien wat een bekwaam Hulphondje kan, en in de dagen vóór Covid maakten ze openbare optredens om mensen voor te lichten over SMA en Hulphondjes. De Hulphondjes van Roel helpen nu kinderen met allerlei neuromusculaire, hart- en andere aandoeningen en hij hoopt getrainde Hulphondjes te blijven plaatsen bij kinderen die ze nodig hebben.

De training van een Kooiker Hulphondje duurt ongeveer twee jaar van gezamenlijke inzet van een groep mensen. Een adoptiefamilie zorgt voor de pup en geeft een basistraining, een

gespecialiseerde trainer werkt wekelijks met de pup en anderen stellen de pup bloot aan een scala aan ervaringen. Tegen het einde van de trainingsperiode begint de hond tijd door te brengen met zijn vaste gezin, aangezien iedereen de laatste training krijgt. Tegen de tijd dat het Hulphondje aan het werk is, kan hij reageren op 100 commando's en is hij volledig verbonden met zijn 'baas'.

Roel zegt over de vrijwilligers die het voor zijn groep mogelijk maken om hun werk te doen: "Dat noem ik maatschappelijke verantwoordelijkheid voor mensen met een beperking."

Roel heeft enkele gedachten over zijn leven met Kooikerhondjes gedeeld, en zijn plannen voor de toekomst:

"Fokken is zoveel meer dan puppy's maken. Het brengt grote verantwoordelijkheden met zich mee. Het leven met 14 honden in huis is bijzonder en uitdagend. Het is echter alleen een voorrecht als je er iets goeds mee doet. Een Kooikerhondje is een bijzondere hond met veel mogelijkheden. Het feit dat de hond mens- en kindgericht is, is een groot voordeel. U kunt er gebruik van maken. Met 14 Kooikerhondjes in huis heb ik 14 vrienden in huis, 14 hele sociale vrienden. als ik 100 mensen bij ons thuis uitnodig en ik geef ze eten en drinken, dan moet ik afwachten of er 1 vriend is. Dat maakt de Kooiker zo bijzonder. Ik wil de wereld laten zien

dat Kooikers sociale honden zijn. Nu we 70 jaar oud zijn, gaan we vertragen. We zijn de fokkerij aan het afbouwen. We willen genieten van onze honden. We gaan genieten van de laatste jaren maar zullen anderen helpen waar we kunnen. De glimlach van een kind is onze beloning. “

Noot van de redacteur: dit artikel presenteert het begrip van de auteur van de innovatieve filosofie en praktijken van kennel Den Altforsterhof, die selectief Kooikerhondjes fokt, traint en plaatst als hulphonden. De beschrijving van de auteur is bedoeld om de haalbaarheid te illustreren om Kooikerhondjes te leren taken uit te voeren die verder gaan dan traditioneel in de eendenkooi. Het artikel geeft niet de mening weer van de Raad van Bestuur van NKCUSA, noch is het een formele goedkeuring van de algemene opleiding van Kooikerhondjes als hulphonden.

Ons bezoek aan Den Altforsterhof

In augustus 2018 had ik het grote genoegen Roel, zijn partner Angelien en - als ik het me goed herinner - 12 Altforsterhof Kooikerhondjes te ontmoeten, waaronder Tommy, de vader van de pup die we in een paar dagen. Een groep van ons, waaronder Jac en Ann Knoop, Lucinda Paganin, mijn man Nathan, onze vriend Yasue, en ik, waren

naar Amsterdam gekomen om de World Dog Show (WDS) bij te wonen. Nathan en ik waren van plan een Kooiker-puppy op te halen in Dordrecht, na de WDS, en de familie Knoop was zo vriendelijk om mee te doen aan onze avonturen en ons te begeleiden langs de meedogenloos snelle intercity-snelwegen en de minimaal geïdentificeerde straten op door de kleine steden naast de snelweg.

Wij zessen, in twee gehuurde auto's, reden in de vroege namiddag, de dag voordat de WDS-hoofdevenementen begonnen, van Amsterdam naar het dorp Altforsterhof. We reden de strakke, goed onderhouden moderne snelweg af en de met stenen geplaveide lokale weg op, langs rustige, nette huizen aan weerszijden van de straat. Mijn eerste gevoel dat ik een science fiction-tijd was binnengegaan in een parallelle realiteit kwam toen ik merkte dat de stenen weg door het dorp net zo glad aanvoelde als de moderne snelweg die we net hadden verlaten.

De stenen weg voerde ons een kilometer of zo langs de zonovergoten straat met ordelijke huizen achter lage hekken. Een uitgestrekte lappendeken van zomerkleurige velden vormde de achtergrond van het dorp. We wisten dat we bij Roel waren aangekomen toen de stilte werd verbroken door blij opgewonden geblaf, terwijl we parkeerplaatsen opliepen naast een omheinde tuin rond een huis

dat eruitzag alsof het uit een schilderij van Jan Steen was geplukt. Er was weer dat "time-slip"-gevoel. Het gevoel in een 400 jaar oud schilderij te zijn gestapt, werd sterker toen we het huis binnenkwamen, het twaalfstal sterke welkomstcomité van Kooiker begroetten en Roel volgden naar de open keuken / eetkamer, waar een enorme tafel hoog opgestapeld stond. met verleidelijke kaas, brood, vleeswaren, fruit, soep, salades en gebak wachtten ons. Mijn geestesoog bleef maar oude schilderijen oproepen van Kooiker-achtige honden die rond een goed voorziene tafel zweefden, zoals die waar we zaten.

Angelien en Roel spoorden ons aan om te eten, waarbij ze de ene pan na de andere heerlijke eetwaren uit de oven haalden en soepkommen opnieuw vulden zodra ze leeg waren. De honden socialiseerden beleefd rond de tafel, sommigen zaten stilletjes op de grond, anderen vroegen om een knuffel op iemands schoot. Zitkamers naast de eetkamer boden knusse fauteuils waar een vermoeide mens of Kooikerhondje even kon dutten. De gesprekken liepen uiteen van de geschiedenis van Kooiker tot de Kooiker Hulphondjes en de minipaardjes die Roel fokt. Na de lunch vergezelden een aantal van de Den Altforsterhof Kooikerhondjes ons om de minipaarden te bezoeken, een aantal honden bleven binnen om te helpen met opruimen, en

sommigen hadden een middag plons in de koivijver achter - en ja, Kooikerhondje en koi vissen delen de vijver vreedzaam. Toen de magische dag ten einde liep, accepteerden we met veel plezier Roels uitnodiging om over een paar dagen langs te komen, nadat we onze puppy, Bosco, Tommy's zoon hadden opgehaald.

Ik herinner me de komende dagen als een waas van ringen voor hondenshows, ontmoetingen met mensen die ik alleen op Facebook had gezien, ontdekte de wonderlijke pannenkoek, bezocht een eendenkooi en - eindelijk! - Bosco ophalen en zijn moeder, Stella, ontmoeten bij Kennel van de Zuidendijk. We brachten de volgende twee dagen door met knuffelen met Bosco en het ondertekenen van zijn definitieve gezondheidscertificering. Hij was een rustige en meewerkende reiziger in zijn reistas in de auto en hotelkamers, en was altijd blij om nieuwe mensen te ontmoeten.

Op onze laatste middag in het thuisland van het Kooikerhondje keerden we terug naar Den Altforsterhof, waar Roel zijn Kooikers in de zitkamers had bijeengeroepen zodat ze Bosco in de eetzaal niet zouden overweldigen. Bosco en zijn vader Tommy snuffelden onverschillig aan elkaar, beide honden leken meer geïnteresseerd in voerbakken dan in het ontmoeten van familieleden. De bewoner Kooikers waren niet blij dat ze voor de bezoekers waren afgesloten, maar

ze accepteerden de situatie stoïcijns en verwelkomden ons toen we hen in de andere kamer gingen opzoeken. Roel knuffelde Bosco en vertelde hem dat hij een geweldige vader in Tommy had, terwijl hij Bosco's papieren voor het vertrek van de volgende ochtend bekeek. Angeliën kwam plotseling het huis binnen met verschillende pakketten elegant Chinees eten die zij en Roel snel op tafel zetten, borden en bestek uitdeelden en ons aanspoorden om te "eten!" Ik vermoed dat niemand met honger Den Altforsterhof verlaat. Mijn oorspronkelijke gevoel dat ik op Altforsterhof terug in de tijd was geglipt, zo bleek, was pas een paar eeuwen voorbij. Toen ik Roel vroeg hoe oud zijn huis was, antwoordde hij: "We wonen in een 200 jaar oude Hollandse boerderij met veel ruimte in en om het huis. We houden van wat we hebben en vinden het leuker om het met anderen te delen."

Ik moet me afvragen wat de boer van 200 jaar geleden zou denken, om een Chinees feest aan het einde van de tafel te zien uitgespreid, en Roels computer- en fotoapparatuur.